

Атанас Далчев
Есен на Ке Волтер

Изстива медлено кръвта
и слънцето изгубва сили;
под бързите автомобили
изхвъркват птички и листа.
Отново скитам аз невесел.
Какво ще кажеш ти, сърце?
Тя е все тази скръбна есен
и тук, в Париж, на Ке Волтер.
Картината е все една:
вида ѝ тъжен не изменят
ни плаващите върху Сена
широки маслени петна,
ни мостовете, чийто свод е
опушван вечно от дима
на толкоз много параходи,
нито крайбрежната стена,
където тоди миг във здрача
седи разчорлено момче
и гледа как до него скача
на две нозе едно врабче.
Трепери голото дърво,
разтърсвано неведомо от спазми,
и моето сърце е празно
като напуснато гнездо.
Какво да искам? Вехне всичко:
и сенчестите дървеса,
и книгите на букиниста.
Шуми стъмената река
и като времето тече;
би казал, с нея ще отплуват
стената, зданията, Лувър,
момчето, сивото врабче.

1930 г.

КРАЙ

© 1930 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12125>]